

สี่พันตร

บทที่ 2

“เสด็จเจ้าเหนือหัวทรงมีรับสั่งให้องค์หญิง เข้าเฝ้าเพคะ”

แม้สิ่งที่นางข้าหลวงเข้ามาออบกายกล่าวทูลจะทำให้วิตกกังวล พระองค์หญิงโสมโสภณ ยังคงฝืนยิ้มสรวลต่อหน้าองค์หญิง ครั้นเมื่อเปลี่ยนเครื่องทรง ประทับรถพระที่นั่งจากมา จึงมีพระอาการครุ่นคิดวิตกหม่นหมอง

“ไม่รู้ว่าเรื่องดีหรือร้าย เสด็จลุลไม่เคยมีพระบัญชาให้เข้าเฝ้าเป็นการด่วนเช่นนี้มาก่อนเลย”

นางพี่เลี้ยงสูงวัย มองเธออย่างอ่อนโยนจงรัก

“ท่านแม่ก็ทรงประทับรออยู่ด้วยเพคะ....”

“หวังว่าไม่ใช่เรื่องร้ายของน้องดาวนะคะ พี่อุษา”

นางอุษาถอนใจ “น้องนางเห็นกงจักรเป็นดอกบัว คบหาพวกสิงหะราเป็นมิตร แม้พระองค์เดือนทำความดีขึ้นอีกสิบเท่าก็ไม่อาจไถ่ถอนโทษทัณฑ์ให้เธอเพคะ”

“พี่อุษาคิดว่าที่น้องดาวเห็นผิดเป็นชอบเช่นนี้เป็นเพราะอะไรคะ”

“เป็นลิขิตของกรรม พรหมชะตากำหนดมาเช่นนั้นเพคะ”

“แต่พี่อุษาคิดบ้างไหมคะ ว่าหากน้องดาวได้รับการปฏิบัติดูแลเท่าเทียมกัน เธอจะงดงามเพียบพร้อมเหมือนอย่างที่คุณคน มักจะเยินยอหญิง เธออาจทำได้ดีกว่าหญิงด้วยซ้ำ เธอเป็นคนเก่งและกล้าความสามารถของเธอจะถูกแสดงออกมาในทางบวก แต่เพราะถูกตราหน้าว่าผิดตั้งแต่ลืมตาดูโลกโดยคำทำนายที่ไร้สาระ เพราะพระบรมราชโองการให้ควบคุมเข้มงวด และเพราะขาดความอบอุ่นจากครอบครัว เธอจึงไปงอกงามในทางลบ”

“อู๊ย อย่ารับสั่งอย่างนี้เพคะ พระบรมราชโองการเป็นกำหนดขององค์กษัตริย์โดยลิขิตของเทพเจ้า ไม่มีทางจะผิดพลาดไปได้”

นางอุษา เป็นแบบอย่างของสตรีโสฬส ที่ยึดมั่นความเชื่อในเรื่องของเทพเจ้า โสมโสภณ ได้แต่ทอดถอนใจไม่กล่าวอะไรอีก.....

พระราชวังหลวงหนาแน่นด้วยกำลังทหาร เพราะการก่อเหตุร้ายนับวันก็ยิ่งรุนแรง สิงหะรา อ้างว่าแต่ดั้งเดิมเคยเป็นเจ้าของดินแดนแคว้นโสฬส ในเมื่อไม่ปรากฏหลักฐานว่า โสฬส เคยประกาศเป็นเอกราช ในวันนี้จึงเรียกร้องให้รวมตัวดั้งเดิม บรรดาประเทศพันธมิตรและมหาอำนาจต่างก็ไม่แสดงตนแทรกแซงนอกจากสนับสนุนแต่ฝ่ายอย่างลับๆ

สิงหะรา มีอาณาเขตกว้างใหญ่แต่ทางออกสู่ทะเลจำกัด พื้นที่ส่วนใหญ่แห้งแล้ง ประชากรในพื้นที่ทำกินหนาแน่นยากจน ส่วนโสฬส มีทรัพยากรอุดมแต่เป็นเพียงแคว้นรัฐเล็กๆ ที่รอบล้อมด้วยภูเขาและทะเล ยึดถือขนบธรรมเนียมประเพณีโบราณ และอ่อนด้อยกว่าในเรื่องของกำลังทหารและการสงคราม เมื่อความพยายามเจรจันับสิบปีไม่มีผล การรุกรานจึงเกิดขึ้นและรุนแรงมากขึ้นทุกวัน โสฬส เป็นฝ่ายตั้งรับ รอคอยเห็นใจจากมหาอำนาจที่จะยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือ

รถพระที่นั่ง หยุด ณ อาคารรับรองที่กำแพงชั้นนอก มีราชรถหลวงพร้อมทหารอารักขา รับราชอาคันตุกะเข้าสู่บริเวณพระราชวังชั้นใน ในระหว่างทางมีกองกำลังทหารตั้งแถวเป็นระยะจรดอาวุธทำความเคารพดูแข็งขันสวยงามเป็นที่ให้การต้อนรับ ทว่าผู้ที่เคยคุ้นกับการอยู่อย่างสงบสุขในกาลก่อน กลับรู้สึกอึดอัดหนักใจ ในอดีต กำแพงพระราชวังไม่ได้สูงลิ่วหนาแน่นแวดล้อมด้วยกำลังทหารมากมายเช่นนี้ ไม่รู้ว่าเหตุก่อการร้ายซึ่งทำให้ผู้คนบาดเจ็บล้มตายในระยะหลังๆ จะสิ้นสุดลงเมื่อไร

ตลอดทางเดินในบริเวณพระราชวังเรียงรายด้วยเหล่าทหารราชองครักษ์ แต่ในห้องที่เสด็จเจ้าเหนือหัวอัครราช และพระราชินีทรงประทับอยู่ ปรากฏข้าราชการบริวารใกล้ชิดไม่มาก พระนางดาราวดี ทรงประทับบนพระเก้าอี้รอง สองมือประสานค้อมกายน้อมนบ รับและตอบสนองพระตำรัสอยู่ก่อนแล้ว

องค์หญิงโสมโสภณก้มวรกายถวายเคารพอย่างอ่อนน้อมภักดี องค์ราชันย์ทรงยิ้มสรวล รับสั่งเรียกด้วยความสนิทเสนหา

“เข้ามาซิ หลานรัก”

เธอเข้าคารวะแทบพระบาท เสด็จลุลก้มลงโอบกอดจุมพิตนลาภ ผุดผ่องก่อนพระชายาจะทำตามบ้าง

พระนางทรงรับสั่งว่า “หญิงเดือน... ซื่นใจเหลือเกิน เหตุใดหนอ พระแม่เจ้าจันทราไม่ประทานบุตรที่น่ารักเช่นเจ้าให้เราบ้าง”

“เป็นพระเมตตาเพคะ...หลานขอถวายตัวรับใช้จนกว่าชีวิตจะหาไม่”

เธอน้อมกายลงอีกครั้ง ร่างบางในอาภรณ์ยาวถอยกลับไปนั่งบนเบาะใหญ่หุ้มผ้าทอลายงดงามข้างพระมารดา อตสงสัยไม่ได้ว่า

วันนี้มีเรื่องดีใจ สองพระองค์จึงทรงเบิกบานแจ่มใสยิ่งนัก

องค์ราชันย์หันไปปรับสังกับพระนางดาราวดี “ถึงแม้หญิงเดือนไม่ใช่ลูก แต่เรารู้สึกเหมือนนางเป็นลูกสาวคนหนึ่ง”

“เป็นพระกรุณาล้นพ้นเพคะ” พระนางดาราวดีน้อมวรกาย ทรงทอดถอนพระทัยนึกถึงธิดาคณเล็กที่เสด็จลุ่มไม่สนพระทัยเลยแม้แต่น้อย

องค์ราชันย์รับสั่งว่า “หญิงเดือนนอกจากรูปงามแล้วยังมีความคิดก้าวหน้า ช่วยงานหลวงนำความเจริญมาสู่สังคมโสฬสมากมาย”

“เป็นเพราะพระองค์ทรงพระกรุณาสนับสนุนนางเพคะ”

“โลกกำลังเปลี่ยนแปลง ไม่มีกำแพงใดขวางกั้นอารยธรรมตะวันตกที่กำลังหลั่งไหลเข้ามาได้ แล้วยังการปลุกปั้นยุวก่อการร้ายทุกรูปแบบอีกเล่า หากเราไม่เตรียมคนให้พร้อมรับ อะไรจะเกิดขึ้น...

...หลานเดือนกล้าคิดกล้าทำ ช่วยงานราชการ แล้วยังรณรงค์เรื่องการศึกษาของสตรี จนทุกวันนี้เด็กผู้หญิงไม่ทิ้งการเรียนตั้งแต่อายุน้อยๆ อีกแล้ว... หากทุกครัวเรือนมีสตรีที่มีสติปัญญา บุรุษย่อมไม่กล้าหุนหันทำผิด เพราะสตรีที่มีความเยือกเย็นและเมตตาช่วยคิดอ่านไต่ตรองดูจริงไว้ โสฬสคงไม่ต้องนองเลือดรบราฆ่าฟันกันเองเหมือนอย่าง **ลองปรี** เพื่อนบ้านของเรา”

พระนางดาราวดีน้อมวรกาย “เป็นเพราะพระบารมีของเสด็จพี่ทั้งสองพระองค์ ประชาชนจึงอยู่ดีมีสุขเพคะ เรื่องที่จะจับอาวุธขึ้นรบราฆ่าฟันกันเองย่อมเป็นไปได้”

“มันคงจะไม่เกิดขึ้น ถ้าหากว่าความพยายามของเจ้าพวกสิงหะราจะไม่บรรลุเป้าหมายเสียก่อน ไม่เช่นนั้นก็ไม่แนเหมือนกันว่าเราอาจได้เห็นภาพที่ไม่อยากจะเห็น”

สุรเสียงรับสั่งกร้าวขึ้น “พวกมันเก่งกล้าสามารถ แม้แต่คนในราชสำนักเรา มันยังดึงไปเป็นพันธมิตรด้วย”

พระนางดาราวดีและพระองค์หญิงโสมโสภณกัมพระพักตร์ลงทันที คนในราชสำนักที่หันไปเข้ากับสิงหะราก็การร้าย จนขณะนี้ถูกกักขังสอบสวนรอการตัดสินลงโทษ รวมถึงน้องนางสุดาวดี แล้วยังมีเจ้านิทัศน์ปรีเยศร์ พระญาติหนุ่มรูปงามซึ่งทรงสนิทสนมชอบพอและเป็นผู้ชักพาเธอผู้นั้นไปสู่ความนิยมชมชอบในลัทธิของสิงหะรา

“เราร้องขอความช่วยเหลือจากประเทศพันธมิตรแต่ไม่มีใครกล้าออกหน้าให้การปกป้อง..” ทรงแยมสรवलทอดพระเนตรมององค์ภาติยะ “แต่ขณะนี้นับว่าเป็นพระเมตตาของเทพเจ้า... หัสตินส่งราชทูตมาสู่ขอหลานเดือนแก่องค์ชายภควัด หากหัสตินและโสฬสเป็นทองแผ่นเดียวกัน ราชบัลลังก์ย่อมจะแข็งแกร่งมั่นคง”

องค์หญิงโสมโสภณประทับนั่งงงัน ประสานสายตากับพระมารดาที่ทรงแยมสรवलน้อยๆ เธอได้ยืนยันว่าราชทูตหัสตินซึ่งประจำอยู่ ณ กรุงโสฬส ได้พาพระญาติวงศ์หัสตินที่เพิ่งเดินทางมาถึงเข้าเฝ้าแต่หารู้ข้อเจรจาไม่

“หญิงเดือน บอกลุงชิวว่าเจ้าคิดอย่างไร”

ดวงพักตร์ในกรอบผ้าแพรบาง ระบายสีชมพูเรื่องเรือด้วยความยินดี..... องค์ชายภควัด เจ้าชายราชบุตรแห่งหัสติน.....

อาการนั่งเงียบทำให้พระมารดา ต้องก้มลงมารับสั่งว่า

“ทำไมเงียบไปลูกแม่ เป็นสตรี คำตอบมีเพียงประการเดียวเท่านั้น คือสุดแต่จะทรงพระกรุณา”

เสด็จเจ้าอัครราชทอดพระเนตรมองเธออย่างเมตตา ทรงเข้าพระทัยดีว่า การยอมรับประการเดียวโดยไม่ซักถามว่าใคร อะไร ที่ไหน ไตเหตุใดผล มีไช้ธรรมชาติของเธอ

แต่ว่าในครั้งนี้นดวงเนตรงามหลุบต่ำ น้อมรับคำโดยดี

“สุดแต่จะทรงพระกรุณาเพคะ”

องค์กษัตริย์ทรงสรवलเสียงดัง “ดีจริง แต่ไหนแต่ไรเจ้าไม่เคยตอบรับโดยไม่ซักถามจนหมดข้อสงสัย ในวันที่หลานลุงกลับว่านอนสอนง่ายเหลือเกิน”

“ใช่... เพื่อแผ่นดินของพระองค์ แม้ชีวิตนางก็ยินดีถวายพระองค์ทรงสรवलไปใยให้หลานกระดากอายเปล่าๆ” พระชายาทรงดึงยิ้มๆ

“เจ้ารู้ใจกัน คงเป็นเพราะวาสนาของพวกเจ้าเฉกเช่นเดียวกันนั่นเอง”

องค์ครุณีรีบน้อมกาย “หลานมิบังอาจเพคะ.....”

ภาพเหตุการณ์เมื่อห้าปีก่อนย้อนกลับมา... เจ้าชายภควัด..... ไม่น่าเชื่อว่าหลังจากเวลาห้าปีผ่านไปโดยไร้ข่าวคราว พระองค์ก็ทรงทำตามที่เคยรับสั่งไว้

“...พี่จะแต่งงานกับเธอ...”

ในครั้งนั้นเธอเป็นเพียงสาวน้อยเยาว์วัยชั้นสาสิบหกที่ตามเสด็จพระญาติวงศ์ไปร่วมการสมโภชขององค์การสหประชาชาติ ณ ประเทศไทย องค์ชายภควัด ทรงฝึกเรียนวิชาการบินอยู่ที่นั่น มีโอกาสพบและพูดคุยกันเพียงไม่กี่ครั้ง ทว่าไมตรีจิตฉายชัดตั้งแต่แรกพบและ

มากขึ้นทุกที ในครั้งสุดท้ายซึ่งเป็นงานราตรีสโมสร องค์ชาย ทรงรับสั่งคล้ายให้คำมั่นสัญญา ขณะที่พาเธอเคลื่อนไปในฟลอร์ลีลาศ

“เพลงสีทันดร...”

“...ไพเราะเหลือเกินเพคะ...”

“น้องหญิงเป็นนักศึกษาคงแก่เรียน คงรู้จักสีทันดรใช่ไหม...”

“...วิชาภูมิศาสตร์อธิบายว่าสีทันดรเป็นแม่น้ำใหญ่ไหลผ่าน หัสตินและลองปรีเพคะ...”

องค์ชายทรงหมายใจหยอกเข้าแสร้งทำสุรเสียงรับสั่งจริงจิงราว ครูกำลังเคร่งสอน “...วิชาภูมิศาสตร์บอกให้รู้ว่าสีทันดรเป็นแม่น้ำใหญ่ ไหลผ่านหัสตินและลองปรี... แต่ว่า... คนที่สนใจจริงจึงจะรู้ว่า พระจันทร์เหนือสีทันดร งดงามนัก จนกระทั่งมีตำนานนิยายความรัก เกิดขึ้นมากมาย รวมทั้งเรื่องที่เป็นที่มาของเพลงนี้ด้วย....”

เธอแสร้งจิงจิงคล้อยตามถามว่า

“...งดงามเพียงนั้นเที่ยวหรือเพคะ หม่อมฉันอยากเห็นจริงๆ”

รอยยิ้มสรวลขององค์ชายส่งให้ประกายพระเนตรงามวาบวับ จับจ้องมองตาเธอ

“อยากเห็นจริงหรือ... ถ้าอย่างนั้น พี่จะให้เธอได้ชมความงาม ของสีทันดรทุกวันคืนดีไหม พี่จะแต่งงานกับเธอ....”

“...พระองค์ทรงรับสั่งล้อเล่นเสมอ....”

“นี่พูดจริงนะไม่ได้ล้อเล่น....”

พระพักตร์จิงจิงทำให้เธอชะงัก “...อนาคตยังอีกยาวไกล พระองค์ยังไม่ควรรีบร้อนใส่พระทัยในเรื่องนี้เพคะ....”

“พี่ไม่ใช่เวลาตัดสินใจเรื่องใดนาน พูดอย่างไรย่อมหมายถึง อย่างนั้น... เอาเถอะ แล้วเธอจะรู้ว่าเรื่องนี้ พี่จะทำอย่างที่พูดไว้...”

“หม่อมฉันจะถือว่านี่เป็นการสนทนาของเด็กสองคนเพคะ”

“พี่ไม่ใช่เด็กแล้ว....”

“...แต่หม่อมฉันใช่เพคะ หม่อมฉันยังไม่เคยนึกถึงเรื่องแต่งงาน มาก่อนเลย...”

“งั้นก็เริ่มนึกซิ....”

เธอยังไม่เชื่อ องค์ชายจึงประทานพระขำรงค์ที่สวมใส่ให้เธอ “แล้วพี่จะส่งแหวนที่สวยงามล้ำค่ากว่านี้มาพร้อมขบวนหมั้น....”

โสมโสภณร้อยพระขำรงค์ไว้กับสร้อยพระคอ หลังจากแยกกัน เธอเคยประคองขำรงค์ วงน้อยปลอ่ยใจให้คิดถึง แต่แล้วเหตุวิกฤต ครั้งแล้วครั้งเล่าในบ้านเมืองทำให้ทรงรำลึกได้ว่าเธอมีหน้าที่สำคัญเกินกว่าจะมานั่งคิดฝันเรื่องความรัก องค์เจ้าชายเอง หลังจากแยกกัน แล้วก็ทรงเจียบหาย คงจะไม่ได้คิดจิงจิง ลืมเลือนเธอไปแล้วเป็นแน่ โสมโสภณไม่เห็นว่าเจ้าชายจะยังทรงนึกถึงเธออยู่....

“เป็นอันว่าเราจะตอบรับการสูขอ” องค์ราชันย์ทรงสรวลดัง อย่างยินดี ประกายพระเนตรกระจางมององค์ภาคติยะ

“หญิงเดือน เพื่อตอบแทนความดีของเจ้า ไม่ว่าเจ้าต้องการ อะไร หากทำได้ลุงจะจัดการให้ทุกอย่าง”

แม้ลูกหันมองกัน ความเป็นทุกข์กังวลวิตกหม่นหมอง ถ่ายทอด ถึงกันมานานนักหนา

เธอวิงวอนว่า “ชีวิตของหลานถวายให้แล้วด้วยความจงรัก เพียงแต่หากว่าหลานต้องจากไปอยู่หัสติน คงต้องห่วงหาอาลัย พระยุคลบาทอย่างยิ่ง นอกจากนี้...ท่านแม่ไม่มีใครปรนนิบัติดูแล ซ้ำน้องดาวต้องซื้อหาร้ายแรงไม่รู้ว่าจะมีชะตากรรมอย่างไรบ้าง....”

พระพักตร์องค์ราชันย์เครียดขึงทันที “เจ้าพูดมากมาย แท้จริง เพียงต้องการขอไถ่ถอนโทษให้น้องสาวใช่ไหม”

เธอหมอบร่างลงกับพื้น “โปรดทรงเมตตาหลานด้วยเพคะ” ส่วนพระนางดาราวดีรีบเลื่อนพระวรกายลงเคียงข้าง

“โปรดทรงเมตตาด้วยเพคะ”

องค์ราชันย์ทรงนิ่งอันก่อนจะรับสั่งเสียงเครียด

“กฎหมายบ้านเมืองต้องเคารพ เป็นเชื้อกษัตริย์ ยิ่งต้องเสียสละ และทำตนให้เป็นแบบอย่าง ลูกสาวคนเล็กของเจ้าไม่เพียงแต่ร่วม ก่อการร้าย ทำให้ราษฎรไร้ความผิตต้องบาดเจ็บพิการตกตาย นาง ยังเป็นภัยต่อแผ่นดินอีกด้วย”

“แต่ว่านางเป็นเพียงเด็กไร้เดียงสาที่คบเพื่อนผิด ถูกหลอกใช้ เป็นเครื่องมือโดยรู้เท่าไม่ถึงการ หากมีจิตคิดร้ายไม่เพคะ”

“เจ้าเป็นแม่ ย่อมเห็นลูกไร้เดียงสาวันยังคำ เอาเถอะ ในเมื่อ เจ้ายืนยันว่าลูกไม่ผิด เราจะไม่ปรักปรำ แต่บ้านเมืองมีระบบกฎหมาย ลูกเจ้าต้องรับการสอบสวน หากนางบริสุทธิ์จริง ไม่มีหลักฐานเอาผิด ว่าเกี่ยวข้องกับกรก่อเหตุครั้งก่อนๆ เราจะแต่งตั้งให้เป็นราชภาคติยะ ให้ดำรงศักดิ์และสิทธิ์สมฐานะ พวกเจ้าพอใจหรือยัง”

แม้ลูกเจียบไปชั่วขณะอย่างผิตหวังก่อนจะขานรับเสียงละห้อย

“สุดแต่จะทรงพระกรุณาเพคะ....”